

Du Broliai

J. J. Savickas-Akutis.

Paša.

Fazenda priklauso portugalui, vargšų ateivių jėgų siurbėjui. Darbininkus prižiūrėjo taip pat žiaurus portugalai, kurie be jokios mielaširdystės jiems nepatinkamus darbininkus nagaikomis raizė. Plaka ir tylėk, nes nebuvo kam pasiskųsti, kas užtartų silpnesnius, atskirtus nuo pasaulio ir nuo galimo jiems susitikimo su jais. Tylėjo ir laukė tykodami progos kaip iš to prakeikto lizdo išsprukus. Bet tai kas jei jiems pavyksią išsprukti, tai daug daugiau silpnesnių už juos liksią juoda vargo dieną kęsti.

Taip, Jurgis mąstė, aš pranešiu valdžiai — policijai už žmonių kankinimą, bet greitai mintis jam ką kitą pasakydavo. Tai kas jei tu nueisi pranešti policijai į Bananal, nes ir policija sėdi fazenderio kišenėje, todėl tik pats sau pakęnsi.

Vieną dieną Vincui Kirkliui dirbant su kitais, gerai toli nuo Jurgio, už vietoje pasakytą žodį, smarkiai sumušė įsiutęs prižiūrėtojas vyklopas visai nekaltai vaikina.

Po to, Kirklys išgulėjo skausmuose keletą savaitių lovoje. Per tą laiką jis sudžiuvo, pagelto, o skausmai, sielgrauža ir vargas užtemdė jo lankią dvasią, nes iš linksmaus, gražaus vaikinio, liko tik šešėlis, per trumpą laiką.

Vincui ėmus gerėti, vėl pristatė prie darbo, nežiurėdami, ar jis galės silpnas budamas dirbti. Nors stengėsi Vincas kaupdamas visas jėgas darbuotis lygiai su kitais, bet išsekę jėgos, nebeklausė jo kaip kad pirmiau.

Netoli darbininkų gyvenamųjų namelių, per Fazendą bėgantis sraunus upelis, Gurupi, tekantis okeanui. Dirbdami Fazendoje, Jurgis su Vincu Kirkliu po ilgų ir sunkių darbo

valandų, vakare, poilsio laike, praleisdavo ant upės Gurupi kranto, tarpe tunančių kelio likos milžiniškų palmų.

Pirmą dieną po ligos Vincui parėjus iš darbo, rado Jurgį jau jo laukianti jojo stubuje. Nes jie abu buvo viename, darbininkams sulipdytame, namelyje.

Pasilsėję, pasistiprinę, išėjo prie upelio pavėsin, nes namelyje, dienos saulės įkaitintam, buvo užtektinai karšta.

Atėjo, atsisėdo ant stačios pakrantės, tarp aukštų, svyruojančių palmų. Ilgai abu sėdėjo tylomis. Svajoto ir mąstė apie savo praleistas linksmas jaunystės dienas tėviškėje, gimtajame kaimelyje ir apie esamą buklę tolimame krašte, tarp neišbrendamų preirių.

— Išsipildė motinos pranašavimai, pratarė Vincas Kirklys, po ilgo tylėjimo. Juk namuose man visko užteko. Gyvenau gerai. Ejau gimnaziją Jurbarke viskuo patenkintas, nepažindamas kas tai yra vargas. Tėviškėje, vasaros atostogos budavo linksmiausiais laikais moksleiviams. Mano tėviškė randasi labai gražioje, klavais 'apaugusioje vietoje, ant

pat gražios ir padavimais garsios Mituvos pakrantės, keletą kilometrų atstu nuo smarakuolio Nemuno vagos. Laikė vakacijų nemažai pažįstamų moksleivių ir šiaip inteligentių atvykdavo pasigėrėti gražia mus apylinke, pasiirstyti tykiausiai vasaros vakarais su valtelėmis ramioju Mituvos paviršiu.

— Laimingos ir laimingiausios valandos man buvo, kai valtelėje prie savęs turėdavau bendramokslę, idėjos draugę Vandutę. Tai graži mėlynakė lietuvaitė, skaisti kaip šaltinio vandenėlis, linksma kaip paukštėlis pavasario laike, žavi kaip lakštutės naktinė giesmelė. Išvakarėse ji užtraukdavo gražum sopranu balseliu, skambia dainelę ant Mituvos krantelio. Pritardavau aš, pritardavo ir kiti draugė esantieji ir skriedavo dainos aidėsys, liuliuojančiomis bangomis per ramią Mituvą ir garsų legendoms milžinų Bišpilį, skardžius Nemuno krantus. Ir linksma buvo, nes Vandutė mylėjo mane, o aš ją, todėl ir pynėme draugę, vasaros išvakarėse, svajonių gijas.

O laimingiausios valandos nebegrįžit jus man ir nebesumazinsite jus mano sielos skausmų! Tiktai šaltoji švėtina žemelė mane, tolimes šalies ateivį priglaus su visais mano vidūjiniais skausmais ir vargais niekam jų nesupratęs.

Nutilo Vincas iš susijaudinimo, iš jo gyvybe žėrinčių akių riedėjo kaip perlai ašaros, o per nosį ir gerklę mušėsi sukrekę kraujai. Išitiesė pamėlynavęs kaip pakirstas šimtmetis ažuolas ant pievos, sielos ir kuno skausmų veriamas. Po geram pusvalandžiui, atsigavus Vincui, vėl tęsė savo kalbą.

— Baigias mano gyvenimo siulas dilti ir matyt nebetoli toji minutė, kuomet jį visi nutruks.

— Nesisielok Vincai, greit susistiprėsi, o tuosyk žiūrėsimė kaip galima greičiau iš čia išsigauti. Tuosyk laimingai atsiekę uostą, trauksime į tėviškę: jus pas savuosius, mylimą Vandutę, o aš pas savuosius.

— Gal likimas ir lems dar jums pamatyti skaidriąją tėviškės padangę, tik jau ne man. O apie išbėgimą, tai nėra ne kalbos, ypač man silp-

nam. Juk užvakar mėgino išbėgti trys rusinai, na ar pavyko? ne. Prižiūrėtojai pajuto juos pabėgus, išleido raitus ištikimus vyrus sekti, na ir susėkė, sumušė taip, kad ir komijos nekūriam reikėsią pakratyti. Nekitaip gali atsiktiti ir su kitais.

— Kitaip negalima. Aš tik laukiu jus visiškai pasveiktant, tuosyk patyrinėję atsargiausias vietas, turėsime dūmti, ramino Jurgis.

— Laimingai jums, tik ne man. Motina per ašaras draudė mane nuo kelionės, bet aš nenorėdamas laikyti kvotimų, gavęs pataisais, kitų masinamas, sumaniau pamatyti platesnio pasaulio, paieškoti laimės, kad ją suradęs galėčiau džiaugtis draugėje su Vandute. Bet nebematyt man laimės nei Vandutės, jos žydrių akelių, skaištaus veidelio. Nebeglausiu aš jos daugiau prieš savo karštos krutinės, ne...

— Motina sakė: suneli, neklausai manęs, nepaisai motinos maldavimo liktis namuose, prausi jaunas išvykęs į platų ir audringą pasaulį. Nes mano širdis nujaučia, kad jus vargai ne laimė laukia."

— Bet aš nusistaciau važiuoti ir atvažiauju. Ir vietoj laimės, štai ką radau; vargą ir mirtį. O kaip norėčiau nors kartą dar pamatyti gimtąsias vietas, Vandutę, mylimus namikius, bet jau veltui mano širdies troškimai...

— Gal kuomet jus, Jurgi, parvyksite tėvynėn, aplankykit manuosius gimdytojus. Papasakok, kad aš galėčiau padaryto klaidingo žygio, todėl sielos kančiose ir miriau. Štai pora laiškų, krauju ir ašaroms rašytų. Kuomet galėsite prie pirmos progos pasiūskite, idėjos drauge, po nurodytais adresais, o aš už tai busiu jums dėkingas, nors tarp mirusiųjų.

— Tu išgysi Vincai... bet nepabaigus Jurgiui ne sakinio, Vincas išblyškes pasikėlė, pasviro nuo kranto į upės tekėmę, prasiskyrė Gurupi upės bangos vakaro tamsoje, primdamos tolimes šalies jaunolio liekną kūną į savo prie globstį.

(seka ant 2 pusl.)

— Gal kuomet jus, Jurgi, parvyksite tėvynėn, aplankykit manuosius gimdytojus. Papasakok, kad aš galėčiau padaryto klaidingo žygio, todėl sielos kančiose ir miriau. Štai pora laiškų, krauju ir ašaroms rašytų. Kuomet galėsite prie pirmos progos pasiūskite, idėjos drauge, po nurodytais adresais, o aš už tai busiu jums dėkingas, nors tarp mirusiųjų.

— Tu išgysi Vincai... bet nepabaigus Jurgiui ne sakinio, Vincas išblyškes pasikėlė, pasviro nuo kranto į upės tekėmę, prasiskyrė Gurupi upės bangos vakaro tamsoje, primdamos tolimes šalies jaunolio liekną kūną į savo prie globstį.

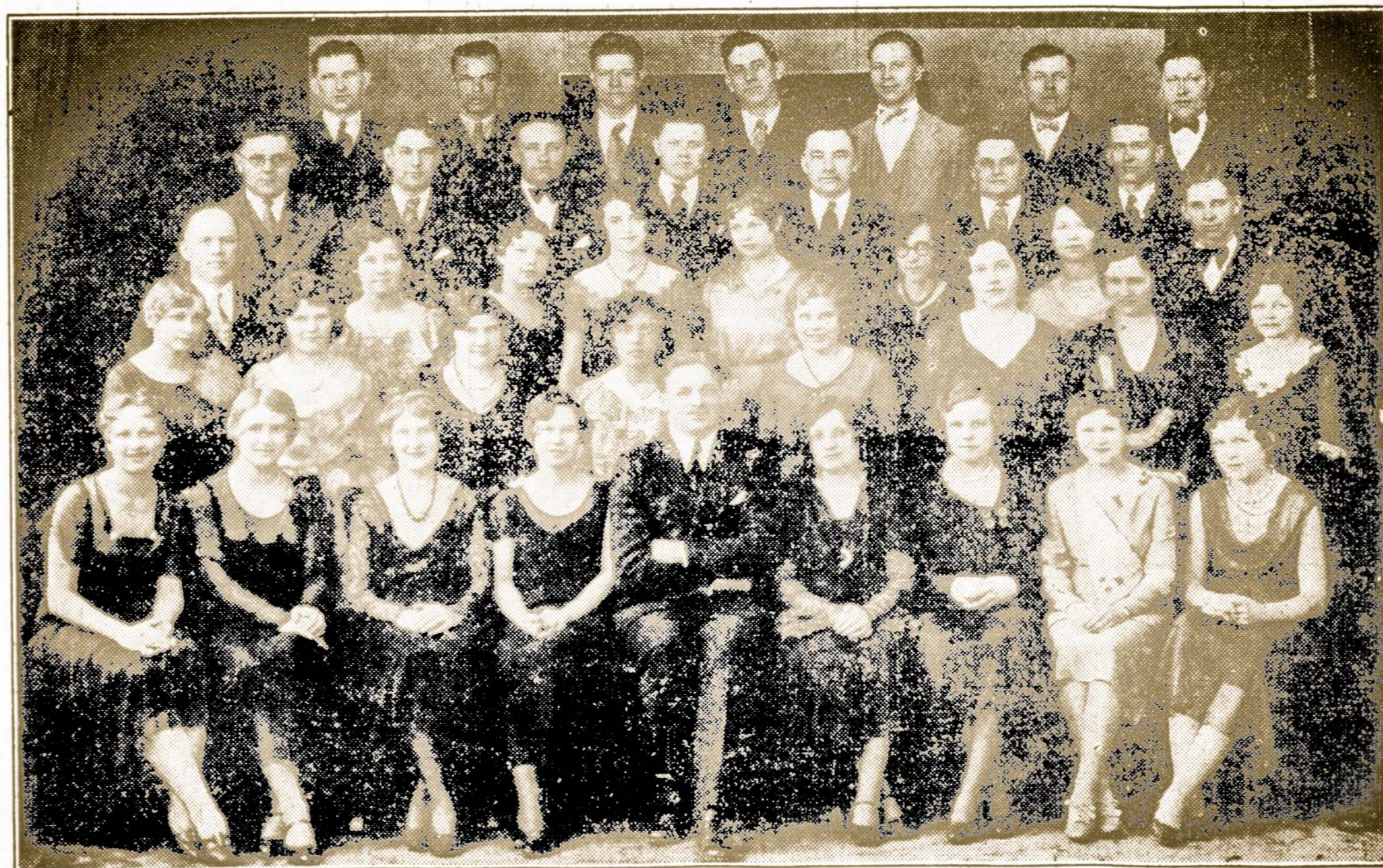
(seka ant 2 pusl.)

Garsinkitės
"S A N D A R O J E"

DIDELIS KONCERTAS IR ŠOKIAI

Rengia Bendromis Spėkomis Wisconsino Sandariečiai.

Nedelioj
Lapkr.-Nov.
29 d.. 1931

SLA. 212 kp. Dailės Ratelis

12th St. Hall

1528 - 12th Street, Racine, Wis.

Pradžia 3 val. po pietų
Ižanga 35 ir 25 centai.

Pirmu kartu Wisconsino valstijos Sandariečių istorijoje pasitaiko mums surengti tokį milžinišką koncertą, su taip įvairiu ir turingu programu, kuriame, kaip matote, dalyvauja visos apilinkės lietuvių mylimas Kenoshos Dailės Ratelio choras, p.K. Steponavičiaus vedamas, su visomis savo muzikalėmis spēkomis. Taipgi dalyvauja vietinė dainininkė p. M. Balčaitienė, kuri nekartą mus linksminosavo maloniu sopranu balsu. Apart to, atvyksta iš Chicagos specialė grupė artistų: dainininkų, muzikantų, šokėjų ir tt.

Todel, gerb. vietas ir apilinkės lietuviai, skaitlingai susirinkime pasiklausyti šio įvairaus ir turingo programo ir, koncertui pasibaigus, linksmam pasiūkti. Ypatingai yra žingaidu, ką chicagiečiai mums žada parodyti. — Visi į koncertą ir šokius. Nuoširdžiai kviečia Wisconsino Sandariečiai.

